

ליר, ליר, זקנו!

אם אין בכל המדינה הנאורה הזאת אף איש אחד שיקום ויאמר: די, נמאס! נמאס לנו האולטימאטומים שלך.

השגנוגות שלך. ההתפרצויות שלך. מיבצעי החיסול שלך.

נמאס לנו כל התיאטרון הזול הזה, עם ההצגות החוזרות ונישניות כל כמה חודשים!

האם אין בכל המדינה הנאורה הזאת אף איש אחד שיקום ויאמר: לך לך, זקן חורש-מוזימות ושחור-קנס!

אם אינך יכול לשבת בשלום ובשקט, כי מינהג מדינה תרבותית, עם חבריך לממש-לה, חבריך למפלגה, חבריך להסתדרות — לך לך וחזור לביתך.

קח עימך את עדת הבלרדין וי שמושיך, מלחכי-פינתך ונערי הצי-רך, כל אותה פמליה רועשת של גיבורים סינטיטיים ורודניס-במהי דורתיים, אותה הועדת לנו כי שלטון וכצמורת.

לך לך לשלום ותבוא עליך הברכה.

★ ★ ★

אם ראה העולם אי-פעם הצגה מבישה כזאת של אדם אחד, המציג אולטימאטום של סחיטה לאומה שלמה?

אין הוא בא עיד בטענה שהוא צודק, ובבקשה שנכיר בצדיקתו. אחרי שחבריו הקרובים ביותר, וביניהם מעריציו האיי-שיים, הגיעו, אחרי הקירה אחראית, לכלל מסקנה שפנתס לבון צודק בפרשה — שוב אין הזקן מנסה אפילו לבוא אלינו בנימו-קים של צדק.

אחרי שהקציץ הבכיר יותר על דרישתו להקמת ועדת-חקירה לטיהור שמו, שוב אין הזקן יכול גם למצוא עילה כלשהי ל"מילמוליו על "עיתת הדין".

לא בשם הצדק הוא בא אלינו. לא בשם המוסר. לא בשם טוהר-המידות. כל אלה התייצבו בפרשה זו נגדו ונגד עדת הוייפי-נים והא-נטריגאנטים הפועלים בשמו.

הוא בא אלינו בפוזת הקלאסית של הפחטן: תנו לי את ראשו של לבון, בלי דין ודברים — או שאתי-פטר מייד ואשאיר אחרי תוהו ובוהו.

הזקן הזה רגיל להטיח בפני יריביו בכל הזדמנות את מילת-הגנאי "שאנטאז" — סחיטה. עתה מסתבר כי מושג זה באמת קרוב ללבנו. כל הפוסל, במומו פוסל.

★ ★ ★

אין זאת הסחיטה היחידה שהיה ממל-אים ברגע זה את אולמיה-השיבות בה מתכנסים ראשי המישטר הקיים.

יש הדואג למסור מפה לאוזן דברי-סחטי-נות חמורים פי כמה.

בפעם הראשונה מאז קום המדינה נה העלה מישחו בגלוי ובפה מלא את האפשרות של הפיכה כבוח נגד השילטון הדמוקראטי.

לא כקננייה חשאית, כפי שעשו נערי-הזוהר של בן-גוריון בשנת 1955. לא חוץ-כדי העלאת זכרונות, כפי שעשה בן-גוריון עצמו כעבור שלוש שנים. אלא כהצעה מעשית, הקרובה לביצוע.

השבוץ הפיצו טוכני קבוצת-החצר בכמה מקומות את המחשבה הבאה: למה לכם לקום נגד בן-גוריון? למה לכם לדחות את האולטימאטום שלזו ממילא יתגשם האול-טימאטום, רק בצורה אחת: צעירי בן-גוריון, המחזיקים בידיהם את מכשירי-הכוח הממשיים של המדינה, פשוט יחוללו הפיכה מוזיינת. הם לא יתחלו בשום התנגדות.

הם יכריזו על מישטר היריב זמני, יפזרו את הכנסת וינהלו את העניינים בשם בן-גוריון. העם יגיד כן לזקן.

לעבר רומא וכונן בה את שילטון-היחיד שלו.

שוב הגיע דיקטאטור פוטנציאלי לי אל שפתי-הנחר. אם נכנה לו גשר ונתן לו לבוא אל עירנו, לו ולאנשי הגווארדיה הפרטיות שלו, נקבור כמו ידיו את שרידי הדי-מוקראטיה העברית.

★ ★ ★

אשר ראשיה-הממשלה בא אל ה-אומה כולה באולטימאטום של סחיטה, הרי הוא יוצר מצב חדש בתכלית.

רוביקון שלו, ושתנה כל זה. לחסי-תדרות יישלח קומיסאר ממשלתי, שיקבל את הוראותיו ישר מן המנהיג. שמו כבר הוזכר. הכנסת תאכר את שרידי השיבותה, די-אחרי הבחירות הכאות ישבו בה 120 מלחכי-פינתה צעירים.

חוק הוא משהר ההיסטוריה: דיקטאטורה חלקית אינה יכולה להתחיק מעמד לאורך ימים. החוקיות הפנימית של המישטר ה-רודני מכריחה אותו לחסל בקצב גובר ר-הולך את כל תאי-השילטון הבלתי-תלויים ששררו בחברה. כל דיקטאטורה היא דינא-מית. ברגע שהיא דורכת במקום, היא נמוגה.

בן-גוריון פועל עליפי חוק עתיק זה, אולי אף מבלי להרגיש בכך. אין הוא יכול להסתפק בשילטון-היחיד המוגבל, שהוענק לו כשי-נים האחרונות. לכן באה הפרשה. לכן באה הפחיטה הנוכחית.

★ ★ ★

די בגוד רך למדתי מפי אבי המנוח כלל החרוט מאו על לוח ליבי: לעולם אל תיכנע לסחטן.

כי הפחטן — לעולם לא ירפה משהיטתו. אם הצליח פעם אחת — יחזור שנית, וידריש מחיר גבוה יותר. דרישותיו ילכו ויגדלו, עד שהם את קורבנו, נפשית וחומי-רנית.

הסחטן סומך על הפחד שלך. אחרי שי-הוכחת לו שאומנם פחדן אתה — מה יעצור בעדו לנצל עובדה זו שוב ושוב? אבי אמר לי: אפילו יאיים עליך הסחטן איננו מתרדים, כגון הרס שמך הטוב ופירסום השמצות מתועבות — לעולם אל תיכנע לו. כי הנזק האיום ביותר שהוא יכול לגרום לך, קטן עד אין שיעור ממחיר הכניעה עצמה. תן לו לעשות את שלו — ושא בתוצאות בגאווה. הוא לא ישבור אותך.

יתר על כן, רק לעתים רחוקות מבצע הפחטן את אימו, אחרי שנכשל בהכניעת קורבנו. כי הי-פחטן הוא, מטבע בריאתו, פחדן. הפחטנות היא נשקם של מוגיי-הלב. הראה לו מצח נחושה, ולרוב יימוג אימו כחלום רע.

אם עצה זו טובה לגבי סחטנים פשוטים, הצפויים למאסר עליפי החוק הפלילי — הרי היא נכונה על אחת כמה וכמה לגבי סחטן מונומנטאלי, המאיים על עם שלם.

לאיש כזה מוטב להשיב: "למה אתה חושב אותנו, אדוני?"

★ ★ ★

ישראל כבר עבר בחייו אי-אלה מיבנתים קשים, אי-אלה משברים חמורי-רים. אחרי כולם נשאר בחיים.

עם ישראל יישאר בחיים, איכי-שהו. גם אחרי שדויד בן-גוריון יבצע את אימו הנורא ויחזור לשרה-בוקר.

המדינה תקיים. צה"ל יתקיים. שום שואה לא תרד עלינו.

אנשים שקטים ונורמאליים ישבו בממשלה וינהלו את העניינים. מוסדות ומפלגות יריבו ויתקוטטו, ואין שהוא יגלגלו את הכוור קדימה. אפילו מפא"י תסיף לשגשג, עד שיקומו כוחות חדשים.

תיירים ירדו לשרה-בוקר ויסתכלו בוקן. ופעם בשנה נשלח לו כולנו ברכה לימי הולדתו, כן ירבו.

אם רק יהיה לנו הפעם הכוח לקום ולומר: לא!

שר הדתות בחופשה: סחיטה נגד עם שלם

אל יגיד איש: ניתן לזקן לנצח עתה ב' מישחקו, עוד יזדמן לנו לעצור בעדו. זאת ההזדמנות האחרונה.

אם ניכנע לסחיטה הפעם, יקים בן-גוריון ממשלה של משרתים אישיים, שתהיה מור-כבת בעיקרה מאנשים ששוב אינם מסתירים את השקפתם הדיקטטורית. כבר הודלפו לעתונות ידיעות על הרכבה של ממשלה זו. לא תהיה זאת ממשלה של מדינה דמוק-ראטית, האחראית בפני כנסת ריבונית. יהיה זה המטה המיבצעי של שליטי-יחיד, שאינו אחראי בפני איש.

גם אל יגיד איש: ממילא שולט בן-גוריון כיום שלטון-יחיד, כפי שהוכיחו מיבצע-סיני והכור האטומי. מה ישתנה?

שילטונו של בן-גוריון מוגבל כיום עלי-די מאות גורמי-כוח עצמאיים. אין הוא יכול להקפיד את שכר הפועלים כרצונו. אין הוא יכול לבחור רב ראשי כרצונו. אין הוא יכול אפילו להקים קואליציה כרצונו.

כאשר יעבור בן-גוריון את הי-מן הרגע הזה, מאבדים כל הצדדים האח-רים של הפרשה את חשיבותם. שוב לא ושוב מי נתן את ההוראה לי-עסקי-הביש המחפיר, ואם אומנם היה זה הזקן עצמו, כפי שמאמין עתה חלק גדול של הציבור.

שוב לא חשוב מי הורה לזיף את הי-מיסמכים נגד לבון, ומי הורה למסור נגדו-עדות-שקר, ומי אירגן את הקוננניה הבווייה, בשם מי ולטובת מי.

שוב לא חשוב אפילו מה מידת ההגיון והצדק בביקורת הנוקבת של לבון על הבוסים של מערכת הבטחון ובהצעותיו להטיל עליהם בעוד מועד מרות דמוקרא-טית.

כי הגה בא דויד בן-גוריון ומעמיד אותנו בפשטות בפני הברירה:

דיקטאטורה או שרה-בוקר.

הנה הגענו אל פרשת-הדרכים.

לפני 2010 שנה עבר יוליוס קיסר את נהר הרוביקון, הכריז "נפל הפור", צעד